

Och Stina fortsätter att beskriva den lilla dottern, hon har pappas sjömansögon, är god i hullet, fingrarna på pricken lika pappas – ja det är som att ha honom intill sig i sängen.

I december 1923 är Stina Lilliestierna 27 år, hon har mannen långt ute på havet, föräldrarna utanför Mariefred. Hon ska vara vuxen och småbarnsmor, klara lägenhet och ekonomi. Och hon längtar förtvivlat efter sin stora kärlek. I ett av sina tidigare brev under de sista graviditetsveckorna talar hon om hur den fjärde december är deras högtidsdag. Det var den dagen året dessförinnan han kom och »hämtade« henne från Batavia, dagens Jakarta, för att ta med henne hem. Hon minns hur glädjen rusade till när hon såg honom i backen utanför huset där hon bodde. Hon minns hur hon senare samma kväll, då de satt och småpratade, kände frågan valsa runt i huvudet: »Vad skulle han, en sjökaptan, med en svensk hustru till ...?«

Hur hade hon, dottern till överstelöjtnant Arvid Bolin vid Svea artilleriregemente bosatt på Hästnäs herrgård utanför Mariefred, och Anna Henrietta, en av de första kvinnor att ta studenten i Sverige, hamnat här? I 20-talets Indonesien?

Generalkonsul i Batavia, som staden heter ända fram till 1949, är Fredrik Fevrell, en god vän till familjen. Att få undervisa hans barn och samtidigt se världen var ett erbjudande Stina inte kunde motstå. Hon stannar till och med längre än hon tänkt sig från början när en tjänst på konsulatet blir ledig.

Hur upplever hon tiden här? Mariefreds vintervita ångar och vitsippbackar är långt borta. Här är livet så mycket lättare med ljumma vindar och en ständig fond av starka färger.

Stina vet inte namnet på fåglarna som väcker henne om morgnarna och när hon slår upp fönstren fylls hennes näsborrar av dofter som är nästan alltför överväldigande. Ibland vill hon fösa undan dem och istället ana det skira, allt det som hon trots allt känner en liten ledsen längtan efter.

Med samtidens mått är Batavia en brusande storstad. Den

är en del av den holländska kolonin Indonesien och har en halv miljon invånare. Ett klassamhälle, noggrant uppdelat mellan ursprungsbefolkning och drygt 35 000 européer.

När Stina kommer hit råder ett växande missnöje med det koloniala systemet bland indonesier men samtidigt en stark framtidsoptimism bland holländare och andra européer på plats. Första världskriget är över. Handeln är igång igen. Alla vill se framåt och holländarna satsar på att bygga ut järnvägar och färjeleder i den stora ökolonin med dess rika plantager.

I Batavia inleds också en djärv byggboom och järnvägsstationer, hotell, skolor och sjukhus växer upp som svampar ur jorden. Man bygger i art decostil med indonesiska inslag som breda taköverhäng och stora fönster. Flera av samtidens mest berömda holländska arkitekter skulle förverkliga sina drömmar här och bli en självklar del av det lokala sällskapslivet.

Och det var nog så de möttes, Christinas föräldrar, i sällskapslivet på en tillställning hos svenske konsulin. Kaptanen på ett av Transatlantics fartyg på väg från Australien där man lastat zink och ull vore en självklar gäst på residenset.

Var det äventyrlystnad som förenade Bertil Lilliestierna och Stina Bolin? Han, vars släkt i generationer bott på fideikommisset Stora Ek på Västgötasiätten, men som redan i tonåren förklarigt drömmen om att gå till sjöss. Hon, en ung överklasskvinna som efter krigsårens isolering drömde om att se världen.

De barn de skulle få fick aldrig veta, det var inga historier som berättades som godnattsagor vid läggdags. Vid läggdags var pappa på fjärran havet och mamma allt som oftast borta på middagar och bridgekvällar. Hembiträden stoppade kanske om, men de spännande sagorna berättade man systrar emellan.

Stina Bolin blir svensk sjökaptenshustru. Hon blir hemmafru och småbarnsmamma i Göteborg. Bertil Lilliestierna förblir

Christina tycker är ett dovt raseri. »Vilka pretentioner och så ovanpå det är man för fin för att hjälpa mamma hemma!«

Men när hon en dag försäger sig och visar mamma en artikel som kyrkoherden skrivit i Handelstidningen, den enda tidningen som lästes av det borgerliga Göteborg, avslöjas hennes vänskap. Mamma blir iskallt rasande när hon inser att Christina fortsatt med sina katolska grillar och varnar henne. Antingen slutar hon med sina besök eller så ska mamma vidta åtgärder.

Christina tar ett tårfullt avsked från kyrkoherden och förstår lite vagt att han arbetar med motståndet mot tyskarna. Han är själv holländare och kriget berör direkt människor som står honom nära. Kyrkoherden skickar henne med brev över stan, han avkräver henne löfte att inte säga något om honom till någon.

Nästa dag blir kriget än mer konkret för Christina: ryssarna går in i Karelen.

Om Christina och hennes jämnåriga tidigare gråtit övert det polska kavalleriets öde så är det nu finländarnas situation som skakar dem. Hela dagen håller Göteborg-andan. Ett broderfolk säger man och nu sprids de fasansfulla utsikterna att Sverige kan stå näst på listan. Hemma knäpper mamma de vita masketterna och kragen på den grå lottauniformen. Det säljs gasmasker och hålls kurser i första hjälpen.

Men för tonåringen har det blivit mycket mer spännande att leva. Hon önskar till och med att hon varit pojke, så att hon kunde gått ut som frivillig för Finland. På hallbordet står numera en liten finsk flagga och om kvällen tänder Stina Liliestierna en sjuarmad ljusstake för Karelen barn.

När Christina senare skrev om den här tiden så mindes hon hur alla i hennes närhet tyckte det var en skam att vara svensk. Att veta att det finska broderblodet rann ut över snön utan att Sverige lyfte ett finger.

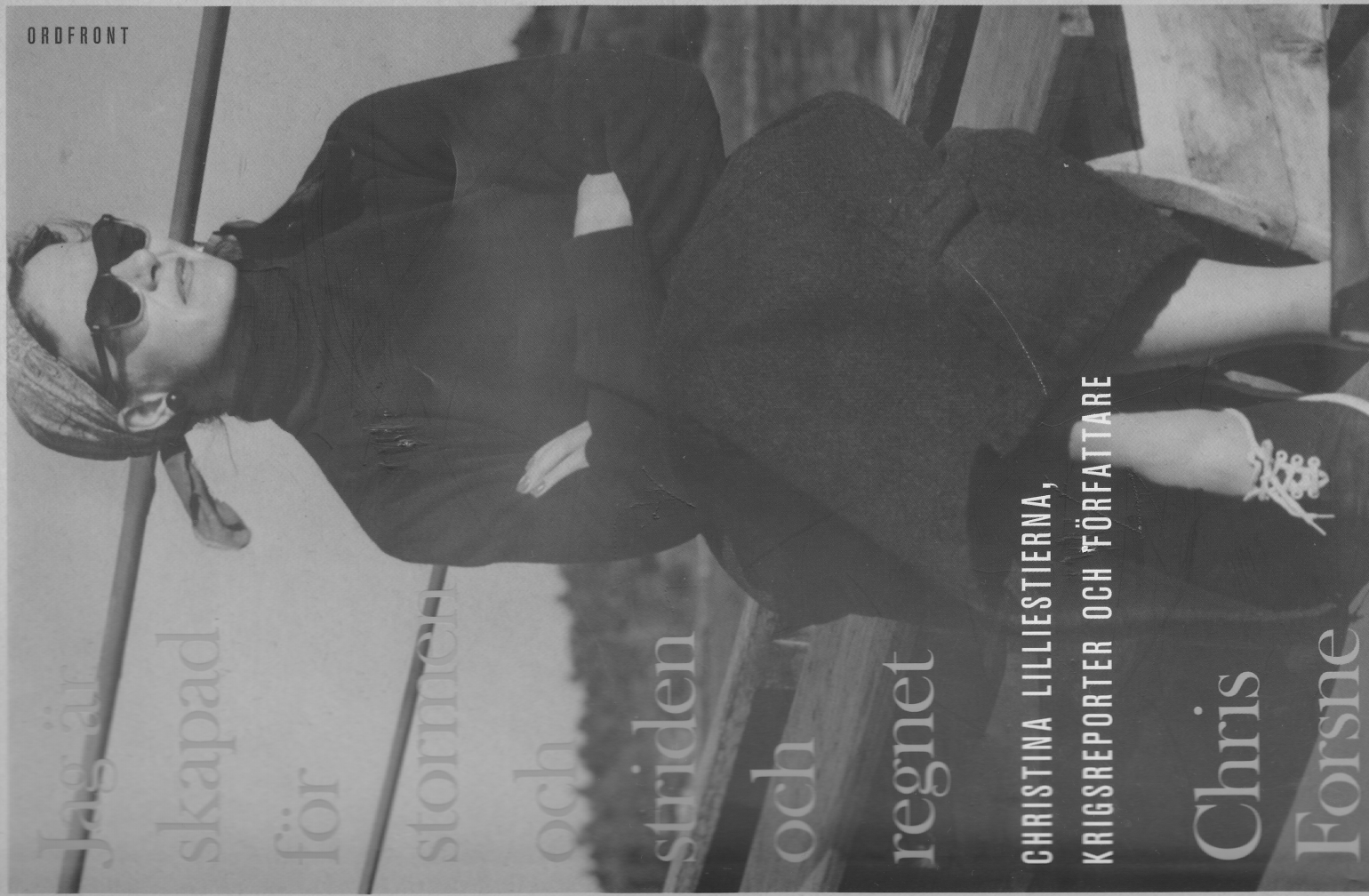
I skolan tar Christina initiativet till att eleverna ska sätta upp *Fänrik Ståls sägner* som sketcher. Det blir en succé och man samlar in hela 700 kronor, en jättesumma med dåtida mått och rekord för alla göteborgska skolor. En stolt Christina kan överlämna kuvertet till Insamlingskontoret. Men när hon jublar i duschen morgonen efter och sjunger »Jag kan vad jag vill« kommenterar mamma: »Christina, glöm inte La Fontaines fabel om grodan som ville bli lika stor som oxen så hon blåste upp sig så hon sprack. En groda kan aldrig bli en ox.«

Någonstans mitt i all oro, rotlöshet och längtan finns Hästnäs. Den trygga punkten i tillvaron strax utanför Mariefred. Här har mormor alltid funnits, morfar har Christina bara tidiga minnen av. Här tillbringar Stina och barnen många skollov, här firas jular utan pappa. Att bara komma med taget till Strängnäs och bli upphämtad av mormors chaufför är en upplevelse. Att sedan kunna krama den varma bulliga gula kakelugnen i ett av gästrummen i flygeln och kanske krypa ner i en himmelssäng var en lycka.

Matsalen med sitt gröna tak, sina vita väggar och sin fönsterrad med prunkande vita blombord är vackrast i världen.

Alla stora projekt Christina funderat ut med Barbara om kvällarna i Göteborg, alla våghalsiga utflykter är kopplade till Hästnäs. När vardagen är som svårast drömmer systarna om att bo där för alltid. Men en dag fattar mormor beslutet att sälja Hästnäs. Det är för stort och för tungrott med sitt jordbruk och sina omoderna stugor för de anställda på gården. Christinas rötter huggs av.

Så denna jul är det mormor som kommer till Göteborg och man firar för en gångs skull i lägenheten. Mormor är sig lik, kortklippt grått hår och tjocka guldkedjor runt halsen. Rosten är kortklippt också men mormor är alltid någon man kan prata med.

Jag är
skapad
för
stormen
och
striden
och
regnet

CHRISTINA LILLIESTIERNA,
KRIGSREPORTER OCH FÖRFATTARE

Chris
Forsne

Chris Forsne Jag är skapad för stormen och striden och regnet

NÄR DAG HAMMARSKJÖLD LANDAR i den oroliga Katangaprovinnsen i dagens Kongo-Kinshasa i augusti 1960, står en svenska på plattan. Det är Christina Lilliestierna, utsänd av Vecko-Journalen som en av ytterst få kvinnliga krigsreportrar vid denna tid. För att finnas på plats före alla kolleger har hon hyrt ett eget sportflygplan. Hon kastade sig till synes handlöst ut i äventyr, också i Algeriet under det blodiga befrielsekriget.

Varför är hon så okänd, trots hyllningar av legendarer som Herbert Tingsten, Olof Lagercrantz, Gustaf von Platen och Sigurd Glans?

När Chris Forsne träffar franska politiker som lovordar henne och själv får Lilliestiernas böcker att recensera, väcks hennes nyfikenhet. Hon börjar lägga ett pussel som blir till ett livsöde långt utöver det vanliga.

Christina Lilliestierna växte upp i en överklassmiljö i Göteborg. Hennes väg till journalistyrket blir lång och slingrande. Just när hon står på höjden av sin berömmelse lämnar hon allt och bosätter sig i ett undangömt hörn av Galicien. Vid det laget har hon förlorat vårdnaden om två av sina barn.

Här bor hon i över trettiofem år, skriver ett antal rosade romaner och förverkligar sin dröm om ett hem som en kloster-trädgård. Men när stormar och regn piskar mot rutorna med vy över Atlanten förvandlas klostret till ett fängelse.

»Hon sitter i Alger, en stad som inte ens börjat resa sig efter år av bombdåd, mordande, fruktan, kaos och ekonomisk kollaps. Där de sista fransmännen, de som ännu inte flytt på överfyllda färjor, går runt i ödsliga våningar och väljer mellan de få älskade ting de kan packa ner i en väska och allt som måste överges.

Gatubilden är förändrad. Den är nu fylld av män och små grupper av väl skylda kvinnor. Bombskadade byggnader skraker fortfarande ut om sår som gapar öppna i allas medvetande. Det är ont om allt. För många är det redan ont om framtidstro. För andra är det ont om det som ska få vardagen att fungera. Självklart är det ont om papper, ont om färgband. Ändå måste hon använda det hon har kvar till detta. Hon är ett offer för sina känslor, ett kvinnooffer som väntar i en påtvingad passivitet i en tid utan mobiltelefoner.

Är det ett romanutkast jag hittat? Nej, snarare en dagbok. Sidor av väntan, begär och besvikelse. Det är inte sidor tänkta för publicering, det är en kamrat i ensamheten som naket skildrar en kärlekshistoria mellan ett jag och en ung algerier, en av de ledande FLN-männen under kriget.«

FOTO: PETER GLÄSSON

CHRIS FORSNE är författare och journalist. Hon har varit verksam både som programledare och som utrikes- och kulturreporter på Sveriges Television, Göteborgs-Posten och Aftonbladet.

Bland Chris Forsnes tidigare böcker märks den politiska thrillern *Vår man i världen* (Ordfront 2012), porträttet av den mångåriga vännen François Mitterrand, *Älskar ni inte livet*, med titeln *François i fransk utgåva*, samt *Den franska modellen*, i samarbete med statsvetaren Olof Petersson.

Chris Forsne är idag bosatt söder om Göteborg efter många år i Paris. Det som bäst dämpar saknaden efter storstadspulsen är att vandra med hunden längs den klippiga kusten vid Korshamn.

Chris Forsne

Jag är skapad för stormen och striden och regnet

CHRISTINA LILLIESTIERNA,
KRIGSREPORTER OCH FÖRFATTARE

Det här är en bok från Ordfront förlag.

Ordfront förlag är ett oberoende bokförlag som ger ut samhällsdebatt, historia, kulturhistoria, samt handböcker i skrivandets hantverk, demokrati och folkbildning - och högkvalitativ skönlitteratur.

Vi ansluter oss till en frihetlig, samhällskritisk och folkbildande tradition och samverkar med den oberoende kulturföreningen Ordfront som arbetar med yttrandefrihet, mänskliga rättigheter och demokrati.

Förutom delägare i Ordfront förlag är Föreningen Ordfront huvudmän bakom DemokratiAkademien, MR-dagarna och Ordfront magasin.

www.ordfrontforlag.se

Ordfront Stockholm 2014

Vi har en härlig skog att ströva i. Allemansrätten gäller här som på andra ställen. Tänk också på att vara försiktig med stängslet till hagarna och gå inte in i dessa, när Du ser att det finns djur där. Grindarna till hagarna måste alltid vara stängda, så att djuren inte kommer lösa.

Vill Du åka fort med Din båt, så gör det inte där vi badar.

Fisket är numera fritt, men vi har beslutat, att man bara får lägga två nät/fastighet vid varje tillfälle.

HÄLL HASTIGHETEN! TACK!

Kostnader för oss tomtägare. Nebär väsentligt mindre skador på vägarna och därmed mindre för dessa tomtägare. Kom också ihåg att en lägre hastighet in- så därför ber vi alla hjälpa till att göra miljon draglig även vägarna, blir besvärade av dammoln av alltför höga hastigheter, köra långsamt är, att de tomtägare, vilka bor intill de stora tillfartsvägen till tomtområdet. Ytterligare ett skäl till att maximerad till 30 km/tim inom hela området och även en bit av det barn. Barnen är ett starkt skäl till varför hastigheten är Det finns 78 fastighetsägare på området. På många tomter finns gens festligheter, gemensamma skogsröjningar och vid badet. Ofta har vi mycket trevligt tillsammans, t.ex. vid midsommarhel-

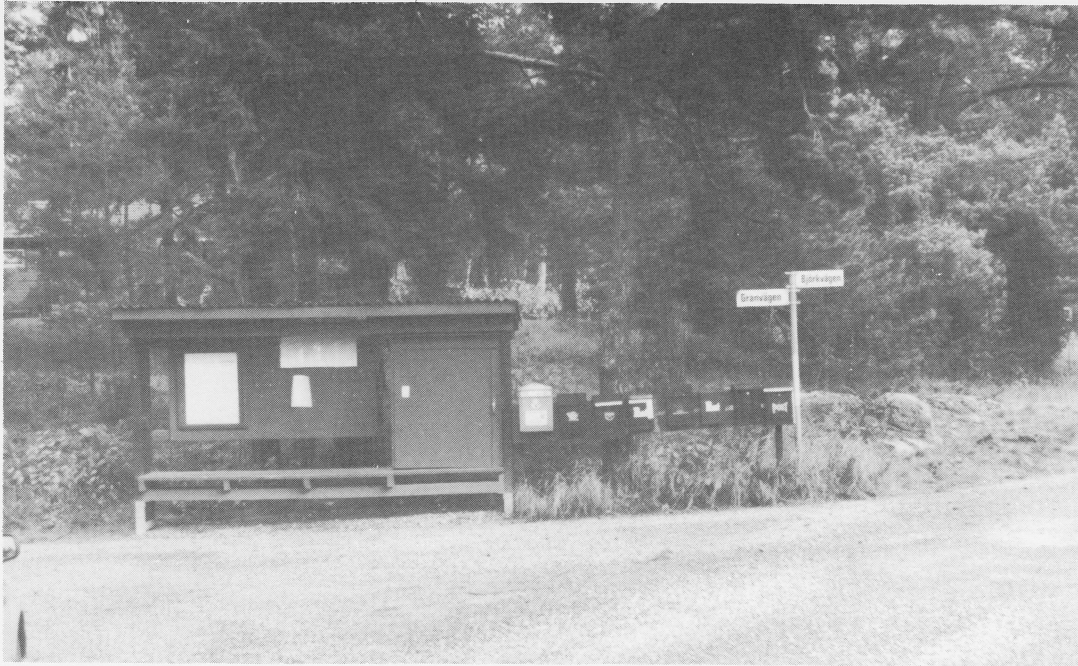
för oss alla. Alla har vi en sak gemensamt nämligen att göra området trivsamt

Många av oss har bott här sedan starten i början av 60-talet. Många har också flyttat in under åren, som har gått.

Varmt välkommen som stugägare på vårt vackra tomtområde Hästnäs vid Mälarens strand.

Hästnäsparmen ca 1988

Vid infarten finns postlåda och ljugarbänk, som är en trevlig träffpunkt t.ex. när posten kommer någon gång vid 10-tiden på förmiddagen.

Se alltid till att plocka ur Din post. Det blir lätt fullt i postfacken.

Det finns fyra föreningar med anknytning till tomtområdet:

Tomtägareföreningen	
Fiskevårdsföreningen	
Vägföreningen	Lagstadgad
Vägsamfälligheten	Lagstadgad

Dessa presenteras under flik 3.

Tomtägarna äger tillsammans markområden mellan tomterna, allmänningarna. Under mars och november, första och tredje helgen i vardera månaden ordnas skogsrojningsdagar, för att vi skall hålla området välskött. Dessa dagar kungöres också genom anslag på anslagstavlan. Det råder en fin arbetsgemenskap där och vi bjuder även på korvgrillning eller kaffe med lite tilltugg som avbrott i det ofta ovana slitet.

På midsommarafton samlar vi löv och blommor, som vi klär midsommarstången med för att vi därefter skall kunna dansa och leka kring denna. Vi bjuder barnen på saft eller juice och dessutom alla, stora som små, på bullar och glasspinnar. Kaffet får Du själv ha med.

På midsommardagens eftermiddag ordnas fotbollsmatcher mellan "nedre" och "övre" området. Det brukar vara spännande tillställningar, där hejarklacken är väldigt viktig.

Midsommarängen eller Prästängen, som den heter, används också till brännboll eller fotboll på sommarkvällarna.

Vi har en allmän badplats med en fin badstrand med sand och berg. Det finns också en grillplats i ordninggjord där. Badplatsen ligger i slutet av Björkvägen och vi vill också påpeka, att man inte skall ta med hundar dit. Det finns andra, bra platser på området, där dessa kan bada.

Det finns tyvärr inga parkeringsplatser vid badplatsen. Den vändplan, som finns där liksom de andra måste hållas framkomliga t.ex. för brandbilar, sopbilar och andra servicefordon. Det gäller därför parkeringsförbud på dessa vändplaner enligt en skylt vid infarten till området.

Inom området har vi tre båtbyggor. De är markerade på kartan på första sidan under denna flik. Antalet båtplatser räcker inte till alla tomter inom området. Det finns en bryggbas utsedd för var och en av bryggorna och dessa kan hjälpa Dig, om Du är i behov av en plats. Vi vill dock tala om att båtplatsen inte automatiskt flyttas över till den nye ägaren, när Du säljer Din sommarstuga. Det kan nämligen finnas båtägare, som står i kö för att få en ny båtplats. Det finns ytterligare en regel, som säger, att om Du inte har utnyttjat Din båtplats under två somrar, så mister Du rätten till denna plats.

Du, som är hundägare, bör tänka på att alla inte är lika tilltalande av att ha hundar springande lösa på sina tomter. Det finns både vuxna och barn, som är rädda för även den minsta hund. Håll därför hunden kopplad enligt de regler, som normalt gäller i Sverige!

I den här pärmen finns en medlemsmatrikel.

HJÄLP TILL ATT HÅLLA DEN AKTUELL!

Anmäl adressförändringar och ägarbyten så fort som möjligt.

Låt den nye ägaren ta över den här pärmen, så bidrager Du till, att hon eller han med familj lättare kommer in i livet på Hästnäs.

Vägbommen vid infarten till området skall vara ett hinder för ovälkomna gäster. Den är låst på lite olika tider. Den är dock öppen hela dygnet under sommarmånaderna, lör- och söndagar samt vid större helger, när det normalt är mycket folk ute på området.

Se till att Du har nyckel till bommen och besvara inte David Eriksson, som bor nere vid bommen, ty han är inte anställd som bomvakt.

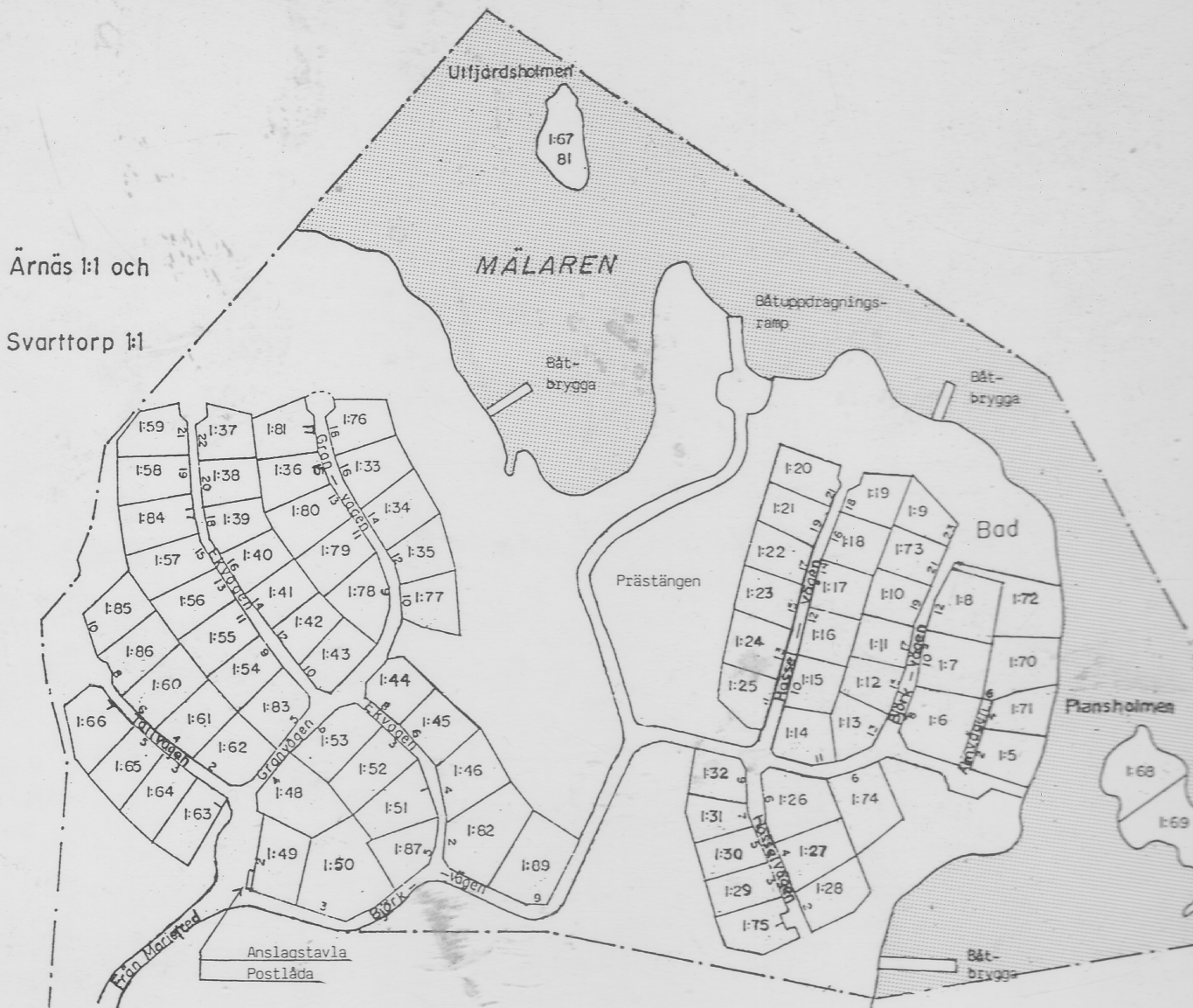
Nyckel kan erhållas av vägföreningens kassör. (Se under flik 3)

Om det är något, som Du funderar över, så skall Du inte dra Dig för att fråga och har Du förslag till förändringar, så skall Du inte dra Dig för att framföra dessa. Det är givetvis till någon person i de olika styrelserna, som Du skall vända Dig till med Dina frågor och förslag.

Än en gång välkommen och njut av att Du har kommit till ett av de vackraste sommarstugeområdena i Sörmland.

Ja, kanske rent av i Sverige!

HÄSTNÄS

tomtägare nr **50**